

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3CoCsp/62/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8120205117
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Šofranková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8120205117.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Šofrankovej a členov senátu JUDr. Martin Baran a JUDr. Andrej Radomský v spore žalobcu: T. K., Z.. XX.XX.XXXX, B. Z. Q.. F. XXX/XX, XXX XX E., právne zastúpenej JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, ul. Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpenej JUDr. Katarínou Hegedúšovou, advokátkou, so sídlom Majerníkova 3/A, 841 05 Bratislava - Karlova Ves, IČO: 42 185 190, o primerané finančné zadostučinenie vo výške 600,- eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 03.08.2020 č.k. 20Csp/83/2020-40 takto jednohlasne

rozhodol:

- I. P o t v r d z u j e rozsudok vo výroku I. a III.
- II. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol, cit.: „I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyňi 300 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.
 - II. V prevyšujúcej časti žalobu zamieta.
 - III. Žalovaný je povinný nahradiť žalobkyňi trovy konania v rozsahu 100%, o ktorých výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku“.
2. Rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 1 ods. 1, § 3 ods. 3, 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.
3. V odôvodnení rozhodnutia okrem iného uviedol, že predmetom konania je nárok žalobkyne na zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 600,- eur v súvislosti s úspešným uplatnením porušenia práva zo strany žalovaného na základe rozsudku Okresného súdu Prešov sp.zn. 12C/180/2016. Konštatoval, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 12C/180/2016 žalobkyňa úspešne uplatnila porušenie spotrebiteľského práva, pričom žalovaný ako predávajúci porušil právo žalobkyne, ako spotrebiteľa na písomnú zmluvu o spotrebiteľskom úvere s tým, aby táto obsahovala správne náležitosti v zmysle ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., keď zmluva obsahovala nesprávne uvedenie ročnej percentuálnej miery nákladov. Žalobkyňa sa v uvedenom konaní úspešne domohla určenia, že úver je bezúročný a bez poplatkov, a preto súd dospel k záveru, že sú splnené podmienky k tomu, aby bolo žalobkyňi priznané primerané finančné zadostučinenie.

4. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia súd ustálil, že pre žalobkyňu bude primerané finančné zadosťučinenie vo výške 300,- eur. Túto sumu súd považoval za primeranú s ohľadom na intenzitu zásahu žalovaného do práva žalobkyne ako spotrebiteľa. Priznané finančné zadosťučinenie je vyrovnaním ujmy žalobkyne, ktorá jej vznikla konaním žalovaného, je určitou satisfakciou za stav, ktorý musela v dôsledku konania žalovaného trpieť a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý ako dodávateľ finančnej služby závadne konal. Súd však nesúhlasil s výškou primeraného finančného zadosťučinenia, akú si uplatnila žalobkyňa. Ustálil ako dôvodnú primeranú a zodpovedajúcu všeobecnej predstave spravodlivosti výšku primeraného finančného zadosťučinenia v sume 300,- eur, a v prevyšujúcej časti žalobu ako nedôvodnú zamietol.

5. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalobkyňa bola v konaní úspešná v časti základu nároku v rozsahu 100%, pričom výška priznaného nároku závisela výlučne na posúdení súdu. Preto súd priznal žalobkyňi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% s tým, že pri vyčíslení sa bude vychádzať z priznanej sumy.

6. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný. Namietal, že v predmetnom konaní došlo k vade uvedenej v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP, keď súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a k vade uvedenej v ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP, keďže rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že pri rozhodovaní o tom, či sa prizná primerané finančné zadosťučinenie a v akej výške je potrebné zohľadniť nie len úspešnosť toho, ktorého účastníka, ale aj iné okolnosti, ktoré majú vplyv na konkrétny prípad. Primerané finančné zadosťučinenie je nutné chápať ako náhradu za spôsobenú nemajetkovú ujmu, vyjadrenú v rôznych formách. Priznanie požadovaných finančných prostriedkov prichádza do úvahy len v tých prípadoch, keď porušenie práva nie je možné napraviť už inak. Považoval vzhľadom na okolnosti prejednávaného prípadu priznanú náhradu finančného zadosťučinenia za neprimerane prísnu a založenú na svojvoľnom výklade práva. Namietal, že konajúci súd opomenul na skutkový prípad aplikovať ust. § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka v zmysle ktorého výšku náhrady súd určí s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy, a na okolnosti za ktorých k porušeniu práva došlo. Žalovaný odmieta vyjadrenia žalobcu, ktoré majú evokovať stav, že spôsobil svojím konaním žalobcovi nemajetkovú ujmu, a preto pri posudzovaní svojho konania žiada dôslednú aplikáciu relevantných vnútroštátnych európskych predpisov. Priznanie finančných prostriedkov prichádza do úvahy len v tých prípadoch, keď porušenie práva nie je možné napraviť už inak. Porušenie práva by nebolo možné napraviť už inak, napríklad v prípade, ak by žalobcovo právo na vydanie bezdôvodného obohatenia bolo premlčané. Žalovaný má za to, že ochrana spotrebiteľa bola dovŕšená vydaním rozsudku Okresného súdu Prešov. Opätovné sankcionovanie by bolo vzhľadom na prechádzajúce konanie neprimerane prísne, lebo žalobcovi žiadna ujma, ktorá by odôvodňovala priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, nevznikla. Preto jeho priznanie by malo za následok spôsobenie hrubej nerovnováhy medzi právami a povinnosťami veriteľa a spotrebiteľa, a to bez akéhokoľvek právneho dôvodu. Primerané finančné zadosťučinenie je nutné chápať ako náhradu za spôsobenú nemajetkovú ujmu vyjadrenú v rôznych formách. Primerané finančné zadosťučinenie predstavuje peňažnú protihodnotu nemajetkovej ujmy, ale nepredstavuje náhradu za uplatnené finančné plnenie alebo prípadnú náhradu škody. Žalobkyňa žiadnym spôsobom nešpecifikovala, v čom spočívala jej nemajetková ujma odôvodňujúca priznanie finančného zadosťučinenia a z rozhodnutia nie je zjavné aká ujma jej bola spôsobená (nemôže byť totožná so vzniknutým bezdôvodným obohatením, ktoré je majetkovou ujmu). Napriek tomu, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia spotrebiteľa je upravený v osobitnom právnom predpise, netreba opomenúť jednu zo základných zásad občianskeho práva charakteristickú pre zodpovednosť právne vzťahy, a to konkrétne, že poškodený (subjekt, ktorý utrpel ujmu, či už majetkovú alebo nemajetkovú) sa nesmie reparáciou obohatiť, ale nahradiť sa má skutočnou škodou/ ujmu a nič viac. Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia každému subjektu, t.j. aj subjektu spravajúcemu sa ľahostajne, v žiadnom prípade nemožno chápať ako pozitívne, preventívne pôsobenie. Naopak, takýto postup v aplikačnej praxi súdov by mal za následok ľahostajnosť každého spotrebiteľa, ktorý dôverujúc bezhraničnej ochrane súdov bude vstupovať do akéhokoľvek právneho vzťahu bez toho, aby sa spoliehal aj na vlastný úsudok. Na záver uviedol, že určenie konkrétnej výšky je síce vo výlučnej kompetencii všeobecných súdov, ktoré sú povinné individuálne posúdiť každý jednotlivý prípad s ohľadom na kritériá stanovené v zákone, avšak tieto sú povinné priznanú výšku finančného zadosťučinenia aj riadne odôvodniť s poukazom na nemajetkovú ujmu, ktorá spotrebiteľovi vznikla. Vo vnútroštátnom prostredí môže byť teda vytvorený a aplikovaný vlastný model sankcionovania

tak, aby bola možná náprava súladná s právnym poriadkom a v neposlednom rade aj so smernicou a právnou úpravou Európskej únie. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

7. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu a webovej stránke odvolacieho súdu a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

8. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v plnosti aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

9. V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobkyne vyplývajúci z ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Citované ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde.

10. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Tak právna teória, ako aj aplikačná prax spájajú inštitút náhrady škody výlučne so znížením majetku a ušlým ziskom. Náhrada škody ako inštitút súkromného práva v podmienkach Slovenskej republiky a konštantnej judikatúry sleduje výlučne reparačnú funkciu. Pre porovnanie sankčná funkcia náhrady škody (punitive damages v práve USA a exemplary damages v práve Veľkej Británie) je taká náhrada škody, ktorej cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi a ktorým žalobcovi spôsobil škodu a odradiť odporcu alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti. Sankčná náhrada škody teda trestá a súčasne pôsobí preventívne. Jazyk európskych predpisov a judikatúry akcentuje najmä druhú funkčnú zložku sankčnej náhrady škody, teda funkciu preventívnu (porov. najmä používanie adjektíva "odradzujúci").

11. A tak práve inštitút relatívnej náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou. V zmysle judikatúry ESD a antidiskriminačných smerníc musia byť sankcie za diskriminačné správanie „účinné, primerané a odradzujúce“.

12. K uplatneniu práva na primerané finančné zadosťučinenie nemôže dôjsť kedykoľvek. Toto právo vzniká v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov po tom čo zo strany spotrebiteľa dôjde k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinností na súde. Či došlo k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinností na súde vyplynie až z právoplatného rozhodnutiu súdu vydaného vo veci samej.

13. Vo veci sp.zn. 12C/180/2016 Okresného súdu Prešov sa žalobkyňa domáhala určenia, že úver zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 20.11.2014 je bezúročný a bez poplatkov. Žalobkyňa mala v konaní plný úspech. Rozsudok Okresného súdu Prešov zo dňa 03.04.2018 č.k. 12C/180/2016 - 32, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 28.03.2019 č.k. 6Co/106/2018 - 60 nadobudol právoplatnosť dňa 07.05.2019. Právoplatným ukončením konania vo veci 12C/180/2016 Okresného súdu Prešov bol naplnený predpoklad úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinností umožňujúci žalobkyni požadovať od žalovaného právo na primerané finančné zadosťučinenie. Žaloba o primerané finančné zadosťučinenie bola podaná na súde dňa 29.04.2020.

14. V prípade žalovaného, ako to vyplýva z rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 03.04.2018 č.k. 12C/180/2016 - 32, s ktorým sa súd prvej inštancie oboznámil aj v tomto konaní išlo o závažné porušenie práv a povinností zameraných na ochranu spotrebiteľa. Zmluva č. XXXXXXXXXX zo dňa 20.11.2014 uzatvorená medzi stranami sporu v rozpore so zákonom obsahovala nesprávny údaj o výške RPMN. V odôvodnení citovaného rozhodnutia súd prvej inštancie konštatoval, že čo sa týka uvedenia ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN) uvedenej vo výške 30% v zmluve o spotrebiteľskom úvere a následne v dohode o plnení v splátkach vo výške 309,86%, v konaní absentuje dôkaz, že žalobkyňa ako spotrebiteľka s týmto rozdielom RPMN bola oboznámená. Za situácie, keď je zmluva uzatváraná so spotrebiteľom s tým, že úver, ktorý požaduje spotrebiteľ zaplatí v splátkach, pričom v ten istý deň prakticky v rovnaký čas žalovaný uzatvorí so spotrebiteľom aj dohodu o plnení v splátkach, kde sa vo vzťahu k výške úveru a sume, ktorú mala žalobkyňa zaplatiť nič nezmení, avšak je tam uvedená iná výška RPMN (309,86%), ide o skutočnú RPMN za podmienok, že poskytnutý úver je zaplatený v splátkach. Súd uzavrel, že takéto konanie žalovaného je neprípustné, jednoznačne vedie k záveru, že RPMN bola v zmluve o úvere uvedená v nesprávnej výške a navyše smeruje k zavádzaniu spotrebiteľa v tom zmysle, že v samotnej zmluve je uvedená hodnota RPMN, ktorá je desaťnásobne nižšia, pričom žalobkyňa od začiatku mala záujem o splácanie úveru v splátkach. Žalovaný preto nemal žiadny dôvod vypočítavať RPMN z iných vstupných údajov ako sú tieto uvedené v dohode o plnení v splátkach. Dôvod takéhoto konania žalovaného, je klamanie spotrebiteľa v tom, že celkove jeho ročné náklady sú oveľa nižšie. Súd vychádzal z toho, že v zmluve bola uvedená nesprávna výška RPMN, čo spôsobuje bezúročnosť a bez poplatkovosť úveru.

15. Odvolací súd, vzhľadom na spotrebiteľom úspešné uplatnenie porušenia práva voči dodávateľovi uvádza, že súd prvej inštancie správne postupoval, keď žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadosťučinenie. Je potrebné si na tomto mieste uvedomiť, že bol to práve žalovaný, ktorý koncipoval obsah formulárovej zmluvy o úvere, za použitia neprijateľnej zmluvnej podmienky. Nielen vnútroštátna právna úprava (napr. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka), ale aj právo Európskej únie kladie dôraz na ochranu spotrebiteľa pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami. Smernica Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách ukladá členským štátom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol viazaný nekalými podmienkami a zväžiť, či spotrebiteľská zmluva obsahujúca nekalé podmienky obstojí ako celok. Súdny dvor Európskej únie dokonca považuje ochranu spotrebiteľa podľa čl. 6 Smernice za tak významnú, že sa má klásť principiálne na roveň vnútroštátnym pravidlám verejného poriadku, a to v záujme vyššej kvality života.

16. Pri dôvodnosti uplatneného nároku na priznanie finančného zadosťučinenia, vzal odvolací súd do úvahy nielen tú skutočnosť, že medzi stranami sporu neplatná RPMN uvedená v spotrebiteľskej zmluve zo dňa 20.11.2014 je spôsobilá negatívne zasiahnuť do majetkovej sféry spotrebiteľa a potenciálne ohroziť jeho sociálny či rodinný život, ale zohľadnil aj postoj spotrebiteľa, ktorý sa aj napriek jeho postaveniu slabšej zmluvnej strany vo vzťahu k dodávateľovi rozhodol brániť svoje spotrebiteľské práva a prispel tak k dosiahnutiu vyššej kvality života, mysliac pri tom na to, že vďaka žalobkyni vyšlo najavo, že dodávateľ uzatvára formulárove zmluvy o úvere so spotrebiteľmi, v rámci ktorých používa nesprávny údaj o výške RPMN. Je na mieste, aby spotrebiteľia poukazovali na neprijateľné zmluvné podmienky v spotrebiteľských zmluvách.

17. Ani analogicky nemožno aplikovať ustanovenie § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, keďže zákon č. 250/2007 Z.z. žiadnu postupnosť satisfakčných prostriedkov neustanovuje a rovnako neustanovuje, že k právu na finančné zadosťučinenie za porušenie spotrebiteľského práva spôsobom, ktorým môže privodiť ujmu spotrebiteľovi, je potrebná určitá intenzita.

18. Neobstojí ani odvolacia námietka žalovaného, že žalobkyňa konala ľahostajne. Odvolaciemu súdu sú z jeho činnosti známe obchodné praktiky žalovaného, jeho úverové zmluvy a zmluvné podmienky, a skutočnosť, že žalobkyňa ako slabšia zmluvná strana podpísala žalovaným predložené zmluvné formuláre obsahujúce neprijateľné zmluvné podmienky, nemôže v žiadnom prípade zbavovať žalovaného zodpovednosti.

19. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradzovalo od získavania plnení z neplatných právnych úkonov týkajúcich sa spotrebiteľských zmlúv a jednak to treba chápať

ako odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším porušovateľom spotrebiteľských práv. Odvolací súd má za to, že finančné zadosťučinenie vo výške 300,- eur priznané súdom prvej inštancie vo vzťahu k žalobkyni ako spotrebiteľovi nepredstavuje neopodstatnené a neprímerané obohacovanie sa, či duplicitné uplatňovanie nároku spotrebiteľa. Takto priznané finančné zadosťučinenie je vyrovnaním ujmy žalobkyne, ktorá jej vznikla konaním žalovaného, je určitou satisfakciou za stav, ktorý musela v dôsledku konania žalovaného trpieť, a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý závadne konal. V dôsledku konania žalovaného bola žalobkyňa nielenže vystavená bezprostredne hroziacej majetkovej ujme, nad rámec uvedeného bola nútená chrániť svoje práva súdnou cestou. Nie je snáď ani potrebné pripomínať, že súdne konania sú stresujúcim zážitkom, vyplývajúcim z obáv z výsledku sporu, či možnosti vzniku ďalšej majetkovej ujmy v podobe náhrady trov konania protistrane, v prípade neúspechu v konaní. Spotrebiteľ, teda žalobkyňa, nie je povinná preukázať ujmu, ktorá jej vznikla, pretože zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa priznáva právo na finančné zadosťučinenie už vtedy, keď k porušeniu práva alebo povinnosti dôjde. Žalobkyňa sa v tomto prípade úspešne domohla svojho práva, a teda boli splnené všetky zákonné predpoklady pre priznanie finančného zadosťučinenia.

20. V zmysle judikatúry súdov vrátane európskeho súdu nie je nevyhnutné, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porov. rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29.5.1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku zo dňa 19.2.1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I; uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23.6.2004 sp. zn. III.ÚS 209/04).

21. Vecne správnemu výroku o priznaní finančného zadosťučinenia zodpovedá vecne správny výrok o nároku na náhradu trov konania. Žalobkyňa bola v konaní plne úspešná, preto jej v zmysle ust. § 255 ods. 1 CSP patrí nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

22. Za toho stavu odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 a 2 CSP).

23. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách bola skutočnosť, že žalobkyňa bola úspešná, ale v priebehu odvolacieho konania jej žiadne preukázateľné trovy nevznikli a žalovanému ako procesne neúspešnej strane nárok na náhradu trov odvolacieho konania nevznikol. Odvolací súd vychádza z čl. 17 Základných princípov CSP zakotvujúceho procesnú ekonómiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy konania nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho konania.

24. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).